

ἀνθρώπων συνδεομένων δῆθεν διὰ συγγενείας ἢ διὰ κοινῶν συμφερόντων) Θήρ. || Ἄσμ.

Ἀπλῶν'νε τὸ μαντήλιν αὐτ' καὶ στρών'ν ἀπάν' 'ς σὸν δρόμον καὶ λύν'νε τὸ ζωνάριν αὐτ' καὶ θέκ'νε 'ς σὸ κεφάλ'ν αὐτ' Κερασ.

β) Καθόλου, ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον ἢ τὸν ἀέρα πρᾶγμά τι ἡραιωμένον συνήθως πρὸς στέγνωσιν, πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς ὑγρασίας κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀπλώνω πλιγούρι-μαλλιά-σταφίδες-σῦκα-τραχανᾶ κττ. κοιν. || Φρ. Ἀπλώνει τραχανᾶ (οὐδεμίαν ἔχει σοβαρὰν ἐργασίαν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἔχει τραχανᾶ ἀπλωμένο 'ς τὸ σκοινί (ἐπὶ ἀδιαφοροῦντος. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,355) Πελοπν. (Μάν.) γ) Συνεκδ. καλύπτω τι δι' ἀπλώσεως ὑφάσματος, στρώνω Καππ.: Ἐφκωσαν τοῦ Πάσχα τὸ τραπέζι 'ς σὴ μέση («καὶ ἡτοίμασαν τὸ Πάσχα» Ματθ. 26,19). Τζ' ἀτζεῖνος 'ὰ σᾶς

δείξῃ ἃ καὶ 'φκωμένο 'πάνου ὀταδόκκο («ἀκείνος ὑμῖν δείξει ἀνώγειον μέγα ἐστρωμένον» Λουκ. 22,12. ἃ καὶ = ἐν καλόν, ὀταδόκκο = μικρὸν δωμάτιον). 2) Ἐκτείνω, τείνω, τανύω, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀπλωσε τὸ χέρι του ἀπάνω της. Κοιτὸ τὸ πάπλωμα κι ἄμ' ἀπλώσω τὰ πόδια μου βγαίνουν ἔξω κοιν. Ἀπλώνω τὰ δέρεᾶ μ' 'ς σὸν οὐρανὸν Τραπ. Ἀπλω τὰ τσακωμέν' σ'! (τὰ χέρια σου ποῦ νὰ τσακισθοῦν!) Ἀραβάν. Ἀπλουσ' τὰ πουδάρια σ' - τὰ χέρια σ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀπλώνω τὸν κόρφο μου (κάμνω ὥστε νὰ περιλάβῃ τι) ἄγν. τόπ. || Φρ. Ἀπλώνει τὸ ποδάρι του (ἔχει μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν του) Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἀπλωσε κι αὐτὸς τὸ ποδάρι του (ὅταν τις ἐπεμβαίῃ εἰς ὑπόθεσιν χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀναγκαίαν ἐπιβολήν) Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἀπλώνει τὴν ἀρίδα του γιὰ καλὰ (ζῇ ἐν ἀναπαύσει χωρὶς νὰ ἐργάζεται) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. Ἀπλών' τ'ν πλάτη τ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Στερελλ. (Δωρ.) || Παροιμ. Ὅσο φτάνει τὸ πάπλωμα ἄπλωσε τὰ πόδια σου (ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπεκτείνῃ τις τὰς ἐργασίας του ἢ νὰ ἐπιδιώκῃ τι ὑπὲρ τὰς δυνάμεις του. Ἡ παροιμ. καὶ ἀλλαχοῦ ἐν παραλλαγαῖς. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,351 κέξ.) πολλαχ. Συνών. *τεντῶνω*. β) Τείνω τὴν χεῖρα εἴτε διὰ νὰ λάβω τι εἴτε διὰ νὰ ψηλαφήσω εἴτε διὰ νὰ πλήξω, συνήθως μὲ ἀντικείμενον τὸ χέρι κοιν.: Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ τὸ παίρνει κοιν. || Φρ. Ὁ δεῖνα ἀπλώνει χέρι (κλέπτει). Ἀπλώνει χέρι ἀπάνω του ἢ ἀπλώνει ἀπάνω του (τείνει τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ) κοιν. 'Σ τὸ μεγαλύτερό σου χέρι μὴν ἀπλώνης (διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃς) Εὐβ. (Κονίστρ.) Δὲν ἀπλών' σὶ ἄδειον δ'σάκκ' (δὲν ματαιοπονεῖ, γνωρίζει νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῶν περιστάσεων) Σάμ. Χέρι ποῦ δὲν ἀπλώσῃ, τόπος δὲν ἀδειάζει (ὅταν ὁ ὑπεύθυνος διὰ τι καὶ ὑποκλέψας αὐτὸ ἀρνήται τὴν πρᾶξίν του) Πελοπν. (Μεσσ.) || Παροιμ. Σὲ τάβλα ποῦ δὲν ἔστρωσες, τὸ χέρι μὴν ἀπλώνης (ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἀποβλέπῃς εἰς κέρδος ἐκ προσπαθείας, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μετέσχες. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,357). Μὴ ἀπλώνεις τοῦ χέρι σ' ἱκεῖ π' δὲ φτάν' (μὴ ἐπιχειρῇς ἀνώτερα τῶν δυνάμεών σου) Μακεδ. || Ἄσμ.

Τὸ χέρι μου δὲν ἄπλωσα σὲ γυναικῆσιο κόρφο Ἡπ. Μισσεύω, ἀγαπημένη μου, μισσεύω, βάλε γνῶσι, 'ς τὸν κρουσταλλένιο σου λαιμὸ ἄλλος νὰ μὴν ἀπλώσῃ αὐτόθ.

Μὴν ἀπλώνης, νσέ, 'ς τὰ μῆλα, | τί μαραίνονται τὰ φύλλα αὐτόθ.

Ἐποδιαντράπ' ὁ ναύκληρος, ἀπάνω της ἀπλώθει κ' ἡ κόρη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ λιποθυμῶν τὴν πιάνει Ἀμοργ.

Κι ἀπλώσι 'ς τὴ μισούλλα μου κι πάρι τὰ κλειδιά μου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Συνεκδ. ἐγγίζω τι διὰ τῆς χειρὸς

Σάμ.: Δὲν τοῦ ἄπλουσα τοῦ φαγητὸ σήμερα. δ) Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, λαμβάνω εὐκόλως, ἄνευ δαπάνης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Δῶ 'ς τὰ χουριά ἔχ'ν οὐ κονσμάκ'ς ν' ἀπλώσ'νι, τ'ν πατάκα τ'ς, τὰ κριμμύδια τ'ς, τὰ λάχανά τ'ς. 'Σ τ'ν πόλ' κἀνένας δὲν ἔχ' ποῦ ν' ἀπλώσ', οὔλου μὶ τοῦ λιφτὸ πουλιμάει. Ἐχον τοῦ περιβουλάκι μ' κι ἀπλώνου καῖπουτι.

ε) Τείνω τὴν χεῖρα ἵνα δώσω τι, δίδω, παρέχω πολλαχ.: Πλώσε μου τὸ κανάτι νὰ πίου, γιατί διψάου Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἀπλωσέ μου μιὰ χούφτα σ'τάρι Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲ δούν ἄπλουσι τίπουτι Θράκ. (Αἰν.) ς) Συνθηματικῶς, δίδω χρήματα, πληρώνω Θράκ. (Διδυμότ. Ὀρτάκ.): Τοῦν ἄπλουσ' τριότ' (χρήματα) Ὀρτάκ. ζ) Τείνω, προτείνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἄ.: Ἐπλωσε 'πὲ τὸ παραθύρ' τῇ βέργα καὶ τῆς τὰ 'δωσε.

3) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ ζώου, ἐκτείνω τινὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τοῦ δαπέδου Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) κ. ἄ.: Ἐπλωσεν ἀτον ἀνάδκελα 'ς σὸ γιάν' ('ς τὸ πλάγι) Χαλδ. Ἐπλώθεν ἀφκά 'ς σὸ μῆλον καὶ κοιμάται (ἐξηπλώθη ἀποκάτω ἀπὸ τὴν μηλέαν καὶ κοιμάται) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Γιὰ δὲς κορμὶν ποῦ τοσίτεται 'πλωμένο, ξαπλωμένο, γιὰ δὲς κορμὶ γιὰ καμουχᾶ τσαὶ μέση γιὰ ζουνάρι

Μεγίστ. β) Μεταφ. ἐπὶ ἐργασιῶν ἢ δαπανῶν, ἐπεκτείνω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.: Ἀπλωσε τοῖς δουλειές του. Καὶ μέσ. ἐπεκτείνουμι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Πλὸν ἀπλώθηκες κοιν. Πολλὰ ἐπλώθες καὶ καλὸν 'κ' ἐν Κερασ. || Παροιμ. Ὅποιος πολὺ ἀπλώνεται γρήγορα μαζεύεται (ὁ ἀφειδῶς δαπανῶν ἀναγκάζεται ταχέως νὰ περικόψῃ καὶ ἀναγκάας δαπάνας) Πελοπν. (Γύθ.)

β) Ἀμτβ. 1) Αὐξάνομαι εἰς ἔκτασιν, ἐκτείνουμι, ἐξαπλοῦμαι σύνθηθ.: Ἀπλωσε ἡ φωτιά ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἀπλωσε ἡ λαδιά (κηλὶς ἐλαίου). Ἀπλωσε γιὰ καλὰ μέσ' 'ς τὸ χωριὸ ἢ γρίπη κοιν. Ἀπλωνε! (ἐπιφών. πρὸς τὰ ἄλωνίζοντα ζῶα, διὰ νὰ ἀπλωθοῦν πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἄλωνιου) Ρόδ. || Ἀπλωσε ἡ λαδιά (μεταφ. ἐπὶ συκοφαντίας, ἥτις παραδιδόμενη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καθίσταται κοινὸν μυστικόν) Ἀθῆν. || Παροιμ. Ὅσο ἀξάινει τὸ δέντρο, τόσο ἀπλώνει ὁ ἥσκιος του (ὅσον αὐξάνει ἡ δύναμις τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, τόσον αὐξάνει καὶ ἡ ἀγαθὴ αὐτοῦ ἐπίδρασις. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,635) Κεφαλλ. κ. ἄ. Ἀπλώσαν οἱ πουδγες κι σκιπάσαν τοῖς πουμπές (ἐπὶ πλουτήσαντος ἢ ἄλλως εὐτυχήσαντος, τοῦ ὁποίου οὕτω τὰ ἐλαττώματα ἀποσιωπῶνται ἢ λανθάνουν) Αἰν. Ἰμβρ. Τένεδ. || Ἄσμ.

Ὡσὰν τὴν ἡμερὴ στουβὴν π' ἀπλώθει 'ς τὸ χωράφι Μεγίστ.

Ἀπῆτι καὶ μοῦ γαίνασι οἱ πόνοι 'ς τὴν καρδιά μου κ' αἰσθάνουμου 'ς τὸ στήθος μου κι ἄπλωνεν ἡ χαρά μου Κάρπ.

Ἀπομπροστά, παιδάκι μου, ἔπρεπε νὰ 'χῃς γνῶσι, νὰ μὴν ἀφήσῃς τὸ κακὸ ἀπάνω σου ν' ἀπλώσῃ

Πελοπν. (Λακων.) 2) Λαμβάνω ὑπερβολικὸν θάρος, γίνομαι ἀπειθάρχητος Κρήτ. Κύπρ. Σύμ. — ΧΠαλαῖς. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 184: Ἐφηκά τον κ' ἔπλωσε (λέγει καὶ πρᾶττει ὅ,τι θέλει) Σύμ. || Ἄσμ.

Θωρεῖς μ' ἀποῦ δὲ σοῦ μιλω κι ἀφίνω σε κι ἀπλώνεις, κάμμὰ φορὰ 'ς τὰ χέρια μου ἃ βέσῃς δὲ γλυτώνεις Κρήτ. — Ποίημ.

Θάρος πολ-λὸν τῆς ἔδωσα τῷ ἀρχίνῃσεν ν' ἀπλών-νῃ τῷ ἅμα συντύχῳ μὲ κάμμᾶν καὶ νὰ μὲ δῇ μαλλῶν-νῃ ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἄν. 3) Κοιμῶμαι Ἀπουλ.: Λάτοι ἀπλών-νετε ὅλοι ἐσεῖς (φαρδγὰ ξαπλωμένοι κοιμᾶσθε σεῖς). Πλών-νῃ σὰν ἀλαὸ μ' ἀμμάδια 'νοιφτὰ (ἀνοιχτά).

ἀπλῶς ἐπίρρ. λόγ. κοιν. Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀπλῶς.

*Αφελῶς, ἄνευ βαθυτέρου λόγου: *Εἶσι ἀπλῶς τὸν ἐρώ-
τησα. *Απλῶς ἀλλάξαμε δὴ λόγια καὶ χωριστήκαμε. || Φρ.
*Απλῶς καὶ ὡς ἐτυχε (ἐπὶ ἀσκόπου ἐνεργείας).

ἀπλωσεᾶ ἢ, Κίμωλ. Κωνπλ. Μέγαρ. Πελοπν. (*Αρκαδ.
Δημητσάν. κ.ά.) Ρόδ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Αἰν. ἀπλουσεᾶ Θράκ.
(Σαρεκκλ. κ.ά.) Λέσβ. Μακεδ. (*Αρν. Χαλκιδ.) ἀπλωσᾶ
*Ανδρ. Κρήτ. (Βιάνν. Μονοφάτσ.) κ.ά. ἀπλωσεᾶ Μέγαρ.

*Εκ τοῦ οὗς. ἀπλωσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σεᾶ.

1) *Επὶ τοῦ ὑφαινομένου ἱστοῦ, τὸ μεταξὺ τῶν δύο
ἀντίων τεταμένον μέρος τοῦ ὑφαινομένου στήμονος *Ανδρ.
Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Κίμωλ. Μακεδ. (*Αρν. Χαλκιδ.) Ρόδ.
κ.ά.: *Εφανα μὴν ἀπλωσεᾶν κ' ἐμόλλαρε κι ἄλλη Ρόδ. *Εφανα
σήμωρα δὴ ἀπλουσεᾶς Σαρεκκλ. Θὰ πάρω τὴν ἀπλωσᾶ μου
*Ανδρ. Τώρα θὰ πάρωμε ἀπλωσεᾶ Κίμωλ. *Εφανα δὴ
ἀπλουσεᾶς παννὶ Θράκ. β) *Εξάρτημα τοῦ ὑφαντικοῦ
ἱστοῦ, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἐκάστοτε ἡ ἀπλωσις, τὸ ξετύ-
λιγμα, τοῦ στήμονος, ράβδος χειροπληθῆς ἐξικνουμένη
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὀπισθίου ἀντίου μέχρι τῆς ὑφαν-
τρίας Μέγαρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. ἀπλώστρα 3.

γ) Τὸ ἐπὶ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ ὑφαινόμενον, τό τε
ὑφανθὲν καὶ τὸ μήπω ὑφανθὲν Κρήτ. (Βιάνν.) δ) Τὸ
ὑφαινόμενον μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἐξαρτημάτων τοῦ ὑφαν-
τικοῦ ἱστοῦ, οἶον τῶν μιταρίων, τοῦ χτενίου κλπ. Κρήτ.
(Μονοφάτσ.) 2) Τὸ ἀπλωμα τῶν ποδιῶν, ἡ διάρσις τοῦ
σκέλους, βῆμα ἢ καὶ ἄλμα Πελοπν. (*Αρκαδ. Δημητσάν.
κ.ά.): *Εκαμε δὴ ἀπλωσεᾶς *Αρκαδ. Πόσες ἀπλωσεᾶς εἶναι
ἀποδῶ ὡς ἔξω; αὐτόθ. Μὲ ἀπλωσεᾶς μετράνε ἓνα διάστημα
αὐτόθ. Πηδᾶ μὲ δὴ ἀπλωσεᾶς ἀπ' τὸ σημάδι Δημητσάν.

β) *Ὡς ἀδρομερῆς μονὰς ἐπιφανείας Πελοπν. (*Αρκαδ.):
Τοῦ *πῆρε δὴ ἀπλωσεᾶς τόπο καὶ μεγάλη δουλειά. 3) *Ὡς
περικεκτικόν, τὰ πλυθέντα καὶ ἀπλωθέντα πρὸς στέγνωσιν
ἐνδύματα Λέσβ. Χίος — Λεξ. Αἰν.: Μὴ ἀπλωσεᾶ ροῦχα Λεξ.
Αἰν. Πβ. ἀπλώστρα 2, ἀπλωταρσεᾶ 1 β. β) *Ὁ τόπος
ὅπου γίνεται τὸ ἀπλωμα τῶν πλυθέντων ἐνδυμάτων, τῶν
σύκων κττ., οἶον ἄνδηρον Κωνπλ. Σῦρ. κ.ά.: Θὰ κάμουμε
ἀπλωσεᾶ Κωνπλ. 4) *Ὅσους στάχους χωρεῖ τὸ ἁλώνιον
διὰ νὰ ἁλωνισθοῦν Πελοπν.: *Εχω ν' ἁλωνίσω μὴ ἀπλωσεᾶ
σιτάρι. 5) *Ὅσον δύναται νὰ περιλάβῃ τὸ κοῖλον τῆς
ἐτέρας χειρὸς, δρᾶξ Πελοπν.: Δωσέ μου μὴ ἀπλωσεᾶ σιτάρι.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλόχερο 2.

ἀπλωσι ἢ, *Αθῆν. κ.ά. ἀπλωσ' Α.Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) ἀπλουσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Εκ τοῦ μεσν. οὗς. ἀπλωσις, ὃ ἐν Corpus glossar.
Latin. 2, 141 (ἔκδ. GGoetz) ἐν λ. prolixitas.

1) *Εκτασις Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) 2) *Επὶ τοῦ
ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀντίων ἀπόστασις
*Αθῆν.: *Εχω μεγάλη - μικρὴ ἀπλωσι. 3) *Επὶ βοσκησίμου
ἐκτάσεως, ἡ ἐφ' ἀπαξ βοσκὴ τοῦ ποιμνίου Στερελλ. (Αἰτωλ.):
*Εχ' χουράτ' τὸν χουράτ'; — Θὰ πάρ'νι κἀνὰ ἀπλουσ' τὰ
μαρτίγια.

ἀπλωσεᾶ ἢ *Αθῆν. Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. (Μεσσ.
*Ὀλυμπ. Πύλ.) κ.ά.

*Εκ τοῦ οὗς. ἀπλωσι.

1) *Ανάπτυξις, ἐκτύλιξις τοῦ ὑφαινομένου στήμονος ἐκ
τοῦ ὀπισθίου ἀντίου Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Τὸ νὰ κατά-
κεῖται τις ἀνέτως, ἐξάπλωμα *Αθῆν.: Μωρέ, ἀπλωσεᾶ ποῦ τὴν
ἔχει ὁ ἀκαμάτης! 3) Τόπος εὐρύς, ἐκτεταμένος Πελοπν.
(Μεσσ. *Ὀλυμπ. Πύλ.): *Εδῶ εἶναι ἀπλωσεᾶ, ἴλατε νὰ παίξουμε
*Ὀλυμπ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλά 2.

ἀπλώσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀπλώσιμο Πόντ. (*Οφ.)
*πλώσιμο Εὐβ. (Κονίστρ.) Σίφν. κ.ά. *πλώσ'μο Θράκ.
(Σαρεκκλ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἀπλώνω.

*Ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπλώνειν, διάπτυξις τινος συνεπτυ-
γμένου, ἀπλωμα, ἐνθ' ἄν.: *Πάνου 'ς τὸ πλώσιμο ἐπιασε μία
βροχὴ τσαὶ τὰ *καμε τὰ ροῦχα λούτσα Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)
Αὐτὸ τὸ πλώσ'μο δὲν τελειώνει πρὸς Θράκ. (Σαρεκκλ.) Θέλει
*πλώσιμο ὅ,τι τὸ σκάς τὸ σῦκο Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀπλωμα 2.

ἀπλωσιῶνα ἢ, Πελοπν. (Τριφυλ.)

*Εκ τοῦ οὗς. ἀπλωσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ῶνα.

Τόπος εὐρύς, ἐκτεταμένος καὶ ἐπίπεδος: *Ελάτε νὰ
κάτσουμε ἐδῶ ποῦ εἶναι ἀπλωσιῶνα. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ.
ἐν λ. ἀπλά 2.

ἀπλώστρα ἢ, *Ανδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θήρ.
Θράκ. (Αἰν. Καλαμ. κ.ά.) Καππ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μέ-
γαρ. Νάξ. (*Απύρανθ.) Πελοπν. (*Αρκαδ. Βυτίν. Κυνουρ.
Λακων. Μεσσ. Πύλ. Τριφυλ.) Σάμ. Σέριφ. Στερελλ. (*Αράχ.)
ἀπλώστρα Θράκ. (Αἰν. Καλαμ. κ.ά.) ἀπλώστρα Καππ.
(Σινασσ.) Κρήτ. (Σητ.) Μύκ. Πελοπν. (Συκεᾶ Κορινθ.) Ρόδ.
Σάμ. Σύμ. ἀπλώστρα Κάρπ. Νίσυρ. ἀπλώστρα Πόντ. (*Αμισ.)
ἀπλώστρα Μύκ. ἀμπλώστρα Λυκ. (Λιβύσσ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἀπλώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-στρα -στρια.

1) Τόπος φυσικὸς ἢ κατασκευάσμα τεχνητόν, ὅπου ἀπλώ-
νουν, ἥτοι ἐκθέτουν πρὸς ἡλίαισιν ἢ στέγνωσιν σῦκα, στα-
φυλάς, ἄλλους καρπούς, ἐνδύματα κττ. *Ανδρ. Θήρ. Θράκ.
(Αἰν. Καλαμ. κ.ά.) Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Λυκ. (Λι-
βύσσ.) Μύκ. Νάξ. (*Απύρανθ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων. Τρι-
φυλ.) Ρόδ. Σάμ. Σέριφ. Στερελλ. (*Αράχ.): Νὰ κάμης ἀπλώστρα
ν' ἀπλώσωμε τὴ σταφίδα Σητ. Ν' ἀπλώσω κ' ἐγὼ τὰ ροῦχα
μου 'ς τὴν ἀπλώστρα σας αὐτόθ. *Απλωσα τὰ ροῦχα μου 'ς τὴν
ἀπλώστρα Καλαμ. *Αρίπαξι πάλ' ἀπ' τ'ς ἀπλώστρες φουρέ-
ματα κι ν' ἔδ'σι (ἄρπαξε... καὶ τὴν ἐντυσε) Αἰν. *Απλώ-
στρα τῆς λάσπης - τοῦ ροδιοῦ - τῶ σκαδιῶ - τῆς φακῆς (ροδιοῦ
=ροβιοῦ, ρόβης, σκαδιῶ = ἰσχαδίων, σύκων) Ρόδ. || *Ἄσμ.

*Ανον νὰ πάμεν, Διγενῆ, νὰ πάμεν 'ς τὴν ἀπλώστραν.

*Εἶσι σὰν ἐπηγαίνασιν εὐρέθησαν πκισμένοι

Κύπρ. Συνών. ἀπλωταρσεᾶ 1, ἀπλωταρεῖος, ἀπλωτάρη,
ἀπλωτῆρη, λιακός, λιακωτό, λιάστρα. β) *Εξώστης
Θράκ. Συνών. ἀπλωταρσεᾶ 2, μπαλκόνι. γ) Τὸ σχοι-
νίον ἢ ξύλον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀναρτοῦν τὰ ἐνδύματα πρὸς
στέγνωσιν ἢ ἡλίαισιν Πόντ. (*Αμισ.) Σάμ. Στερελλ. (*Αράχ.)

2) Τὸ σύνολον τῶν ἐκτεθειμένων πρὸς στέγνωσιν ἢ ἡλί-
αισιν καρπῶν Καππ. (Σινασσ.) Σύμ. Πβ. ἀπλωσεᾶ 3,
ἀπλωταρσεᾶ 1 β. 3) *Εξάρτημα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ,
ράβδος χειροπληθῆς ἐξικνουμένη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ
ὀπισθίου ἀντίου μέχρι τῆς ὑφαντρίας δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται
ἐκάστοτε ἡ ἀπλωσις, τὸ ξετύλιγμα τοῦ στήμονος Α.Ρου-
μελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Αἰν.) Μέγαρ. Πελοπν. (*Αρκαδ.
Βυτίν. Κυνουρ. Μεσσ. Πύλ. Συκεᾶ Κορινθ.): Θὰ σὲ πάρω
μὲ τὴν ἀπλώστρα (ἀπειλὴ δαρμού) Μεσσ. Συνών. ἀπλω-
σεᾶ 1 β, ἀπλωταρσεᾶ 4. 4) Γυνὴ ἀπλώνουσα ἐνδύ-
ματα, οἶονεῖ ἔργον τοῦτο ἔχουσα Στερελλ. (*Αραχ.): Φρ.
*Απλώστρα ἔγινα σήμωρα (διαρκῶς ἀπλώνω). Συνών.
ἀπλωτῆρα.

ἀπλωτᾶ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ.) ἀπλουτᾶ Εὐβ.
(Κονίστρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλωτός.

Κατ' ἐκτασιν, οὐχὶ σωρηδόν: *Εβαλα τὰ σῦκα - τὰ στα-
φύλια - τοῖς πατάτες ἀπλωτᾶ κοιν. *Αντίθ. σωρωτά.

